

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Abdiae Babyloniae Primi Episcopi Ab Apostolis Constitviti,
de historia certaminis Apostolici, libri decem**

Abdias <Babylonius>

Coloniae, 1576

VD16 B 5299

B. Ioannis Apostoli Vita, Ioachimo Perionio Benedictino Cormoëriaceno
auctore.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45288

B. IOANNIS APOSTOLI VITA, IOACHIMO

mo Perionio Benedictino Cormacensiaceno auctore.

IOANNES Jacobi Apostoli, quem Herodes gladio interficiendum curavit, frater Zebedæo patre natus est. Is à Christo unà cum Iacobo fratre, cum in mare Galilææ piscatores retia reficerent, vocatus statim relicto patre rebusque omnibus, se in illius disciplinam, quemadmodum Matthæus & Marcus exponunt, tradidit. Inde ex communi discipulorum numero ad apostolici ordinis dignitatem & honorem Christi benignitate ascendit. Eundem CHRISTUS præcipuo quodam amore profecutus est semper, quod ex illius libro qui Euangelium inscriptus est, intelligi potest. Semper enim cum de se sermonem insert, proprio prætermissio nomine, discipulum se esse dicit eum, quem Christus charum haberet, quasi ex illa re adventitia omnes quis esset, intellecturos arbitraretur. Quod si nefas est quenquam ab illo falso iactatum esse existimare, nos & verum id esse credere, & qua de causa omnium charissimus CHRISTO fuerit, exquirere debemus.

X 6

Eupm

Eum quidem ipse Christus cū remotis
 arbitris & in monte mutata forma instar
 solis fulsit eius facies, & in horto oleis
 confito pridie quā mortem perferret,
 patrem oravit, semper adhibuit, sed quo-
 niam & Petrū & Iacobū eius fratrem illius
 gloriæ suæ atq; consilij participes esse vo-
 luit, non ex eo singularē præcipuāq; illi-
 us in eū charitatē intelligere aut collige-
 re possumus, Alia igitur quærenda sunt
 summi huius amoris argumenta. Duo
 quidem potissimum mihi diligenter con-
 sideranti occurrunt. Vnum quod in ex-
 trema illa cœna, ad quam duodecim apo-
 stolos adhibuit, cū perturbato more ho-
 minum animo eis ipse prædixisset fore, vt
 vnus ex eis ipsum proderet, omnesque ma-
 ximo, vt par erat, dolore affecti, quem
 hoc verbo intelligeret, hæsitarent. Petrus
 qui omnia solitus esset audaciùs gerere,
 non à CHRISTO, sed à Ioanne quisnam
 esset quem suo sermone Christus signifi-
 caret, quæsiuit, quòd scilicet tantum sibi
 de CHRISTI in Ioannem amore per-
 suaderet, vt facilè ei rem totam enuncia-
 turum putaret. Quæ eum non fefellit opi-
 nio. Nam cū Ioannes caput in Christi
 sinu, quod maximæ familiaritatis amo-
 risque singularis argumentum est & cer-
 tissimum

tissimum & clarissimum, reposuisset, rogatus quisnam esset quem diceret, eū esse respondit, cui intinctum panem iam porrecturus esset. Hinc omnes disciplinæ nostræ auctores hominesque clarissimi ex Christi pectore eum hausisse tradunt mysteria maxima, quæ initio euangelij sui de Verbo (terendum est enim vsu hoc vocabulum) id est, de Dei filio exposuit, & enunciauit. Sed non video cur non etiam in exilio hæc, multaque plura alia ei patefieri ostendiq; potuerint. Atq; hoc quidē vnum argumentum est: Alterum est eiusmodi. Cū Christus salutis omnium nostrū causa cruci suffixus, Mariam matrem Ioannemque discipulum quem diligeret, ad crucem stantes animaduertisset, matrem primam, vt ipse Ioannes auctor est, Ioannem eius esse filium, deinde Ioanni Mariam eius matrem esse dixit. Quæ Christi commendatio apud Ioannem discipulum tantum valuit, vt quādiu illa talis mater vixit, tam quibuscunq; potuit officijs sit profecutus. Quod si Christus in hoc mundo moriens nihil matre, quàm Ioanni de quo dicimus, matrem attribuit, chariss habuit, profectō vel ex hoc vno, quàm eū charū habuerit, intelligere possumus. Nec mirū videri debet, si matrem Ioanni moriēs

cōmendauit, cūm virgo vterque permāse-
 rit. Hinc etiam plerique præcipui amoris
 causam ducunt, quòd & virgo tum esset,
 cū à Christo vocatus accersitusque est, & in
 suscepto castimonie seruandæ cōsilio pro-
 positoque permāserit. Quēadmodū autē sin-
 gulari quodam ac præcipuo amore Chri-
 stus in eum fuit, sic in Christum præ cæte-
 ris amauit. Quòd hinc intelligi potest,
 qui cum Christus tertio quàm in crucem
 actus esset die excitatus ab inferis, sepul-
 chrū in quo humatus fuerat, prima luce
 vacuū reddidisset, quædamque mulieres, in
 ijs Maria Magdalene, sepulchrū sine Chri-
 sti corpore reperissent, Maria Magdalene
 ad Simonē Petrum venit, & ad hūc Ioan-
 nem, eisque dixit sublatū esse è monumē-
 to Dominum, nec scire se vbi collocatus
 esset. Quòd cū illi audiissent sine mora
 ad sepulchrum sibi eundū esse censuerūt,
 Currentes autē præ desiderio magistri, nō
 simul eodemque momento tēporis perue-
 nerunt, sed Ioannes anteuertit, priorque
 ad sepulchrum ingressus est. Nō est autē id
 qui dem dubium, quin hi duo Christum
 charissimum habuerint. Quòd si Ioannes
 hoc suo officio Petro in Christi amore
 non cōcessit, sed eū superauit, certe omnes
 facile vicit. Hunc Christus vnā cum Pe-
 tro

tro

tro misit, qui significarent ei quem vellet,
 apud illum se vn̄a cum discipulis agnum
 paschalem esse comesturum. Mira erat
 in eodem agnoscendi Christi solertia &
 ratio. Nam cum Christus ab inferis exci-
 tatus, Petro, Ioanni, Thomæ, alijsque dis-
 cipulis piscantibus se in litore maris osten-
 disset, quæ sisset que ab eis ipsum ignoranti-
 bus num quid cepissent, illique se quid-
 quam cepisse pernegassent, atque ille au-
 ctor eis fuisset, vt rete ad nauigij dextrâ
 mitterent, missoque reti tantam vim pisci-
 cepissent, vt trahi præ multitudine non
 posset, eis etiam tum tanto edito miracu-
 lo ignotus fuisset, nisi Ioannes Petro Do-
 minum esse dixisset. Itaq; Petrus cum ille
 Dominum esse dixisset, eius orationi fidẽ
 habuit, cæteri que qui aderant, qui omnes
 à Christo in conuiuium adhibiti sunt. Eo-
 demque die nec ita multò post, cum Chri-
 stus Petro vt se sequeretur, imperaret. Pe-
 trusque qui Ioannem sequentem cerne-
 ret à Christo quid Ioannem facere vellet,
 quæsiuisset, Christus ei respondit: Si eum
 manere in vita vellet, quoad ipse veniret
 quid ad eũ. Ex quo factum est, vt discipuli
 hoc ita acceperint, vt existimarẽt Ioannẽ
 non esse moriturũ, quanquam hoc Chri-
 sti verba, quemadmodum ipse Ioannes
 ait.

ait, non significarent. Idem accepto spiritu sancto, vna cum Petro hora nona orandi causa Hierosolymitanū templum ingredi cœperat, cūm Aeneas quidā, qui paralyticus & claudus ex vtero matris natus erat, ferebatur, vt ad portam Speciosam quemadmodum quotidie solitus erat, collocatus ab introeuntibus in templum aliquid acciperet. Is cūm Petrum & Ioannem vidisset, rogare eos cœpit, vt sibi aliquid erogarēt. Illi vt se intuerentur, cūm dixissent, continuo paruit, quod se aliquid ab eis accepturum esse speraret. Petrus autem se argento & auro carere quidem dixit, sed quod haberet, id se illi dare, id est sanitatem. Itaq; cūm primum ei imperauit: vt Iesu Christi Nazareni nomine surgeret & incederet, saluus & incolumis surgere & ingredi cœpit: intransq; cum illis in templum, Deo cum laudibus gratias egit. Hoc autem miraculum non solum ad Petrum, verum etiam ad Ioannem pertinere, hinc sciri potest, quod cum Aeneas Apostolos in templo teneret, concursusq; eo magnus populi admirantis factus esset. Petrus omnes hortatus est, ne sic ipsos intuerentur, quasi illum sua ipsorum vi & auctoritate curassent. Hoc totum esse tribuendum fidei Iesu quem illi quidem

quidem tradidissent, & auctorem vite interfecissent. Deus autem ab inferis excitasset, cuius rei ipsi testes essent. Sibi quidem exploratum esse, id factum ab eis esse imprudentia. Itaque se illos monere, si illius sceleris eos poeniteret, & conuertentur, fore, ut eorum peccata oblitterentur. Hæc & similia eorum cum ad populum loquerentur (Lucas enim sermonem utrique attribuit) sacerdotes magistratusque templi & Saducei interuenerunt, qui quod ægrè ferrent ab eis Iesu vi ac nomine resurrectionem mortuorum doceri atque tradi, comprehensos eos in custodiam in crastinum tradiderunt. Eorum autem illa oratio tantum in animis populi valuit, ut quinq; milia hominum ad Christi fidem religionemque deduxerint. Postridie scribæ & seniores iteq; Annas pontifex, & Caiphas, cæteri que sacerdotes conuenerunt, ut quid in eos statuendum esset viderent. Perductosque illos, cuius vi ac nomine hoc fecissent rogauerunt, Christi nomine Petrus respondit, quem illi cruci suffixissent: DEVS autem à mortuis excitasset, per eum eiusque benignitate hominem sanum esse quem cernerent. Eum esse lapidem qui ab illis ædificantibus improbatum à Deo in capite anguli collocatus esset,

set,

set, nec in alio salutem consistere neque enim nomen aliud in terra hominibus datum esse, quo seruari nos oporteat. Illi cum vtriusque constantiam animaduertent, quos imperitos & ignaros scirent, admirabantur, nec contradicere ac repugnare poterant, cum hominem quem curassent, cernerent, Secedere tamen eos paulisper extra concilium iusserunt, quid agendum esset, iter se deliberare possent. Nec verò quidquam statuere potuerunt, cum res ita illustris & clara esset, nisi cum minus vetare eis, ne iam Christi nomine quidquam loquerentur aut docerent. Quod cum eis imperatum prescriptumque esset, hoc tantum respondisse dicuntur. Si equum esset apud Deum eos potius audire quam Deum, ipsi viderent ac iudicarent. Se enim non posse non loqui quæ vidissent & audissent. Paulus in epistola ad Galatas scribit septimodecimo quam à Christo vocatus esset, anno, se iterum Hierosolymam una cum Barnaba & Titu propter evangelij causam rationemque venisse, qua in urbe cum Iacobus, Petrus, & Ioannes hic, quos dicit habitos esse columna, munus quod ipsi a Christo concessum esset, cognouissent, dextras ipsi ac Barnabæ societatis, ab illis datas esse, ut ipsi ad Gentes,

illi

illi autem ad Iudæos nostræ religioni instituendos informandosque proficiscerentur. Philippi, qui ex septem diaconis vnus fuit, oratione atque doctrina Samaritani magna ex parte Christianã religionẽ acceperãt, cum apostoli re comperta & cognita Petrum & Ioannem eo miserunt, vt eorum manuũ impositione Samaritanis Spiritus daretur. Illi ergo cum venissent orassentq; vt illi Spiritum acciperent, impositis manibus, Spiritus S. in eos descendit Hoc cùm Simon, qui magus dicitur, quemq; Philippus quem modo dixi, conuersum aqua salutari expiauerat, animaduertisset, ab apostolis contendit maiorẽ in modũ, vt pecunia ad hãc ipsam vim dignitatemque perueniret. Quod illi ita infensis animis acceperunt, vt Petrus pecuniam illi malè euenire vertiq; optauerit, q; Dei munus pecunia quæri haberiq; existimaret. Eum tamen admonuit, vt illius sceleris ipsum pœniteret, rogaretque Deum, vt flagitio suo ignosceret. Ille contra ab eis petiuit, vt ipsi pro se Deum precarentur: ne quid eorũ quæ dixissent, ipsi eueniret. In partitione autem prouinciarum Ioanni Asia obtigit quemadmodum etiam Eusebius principio tertij libri historię Ecclesiasticę commemorat.

Quod

Quod multò post Christi ascensum factū esse primum hinc sciri potest, quia Ioannis mentionem nullam facit. Lucas in libro qui Acta Apostolorum inscribitur, cum totam Asiam Paulum peragrassē scribit, Deinde quod Paulus Timotheum pontificē Ephesinum creauit, quemadmodum ex priore ad eum epistola intelligi potest. Hoc autem cum accidit, quot anni intercessissent à Christi ascensu, cognoscere poterit, qui acta Apostolorum cum Chronicis Eusebij conferet. Præterea si Timotheus Paulo superfuit, sicuti superfuit, non loco suo eum Ioannes mouit. Ita eo uiuò Ephesinam Ioannes Ecclesiam nō gubernauit, Atqui omnes qui eum Asiæ Christianam religionem disciplinamque tradidisse, aut potius prouinciā totam in ea confirmasse scribunt, eum Ephesi sedisse & mansisse uolunt. Fieri tamen potest, ut uiuò, Timotheo & ante & post mortem Pauli Asiam illustrauerit: Timotheo aut mortuo pontifex Ephesinus creatus sit, & quasi in demortui locū suffectus. Quo autem tempore primum in Asiam docendæ amplificandæque Christianæ fidei religionisq; causa profectus sit, nisi cōperire non possumus, hoc tamē perspicuum est, cum totā illam obiuisse prouinciā, quod
quidem

quid
ma
mih
curæ
tim
mem
decir
disse
de hi
si atq
dicar
perat
anno
nym
& ad
tus i
sus e
misf
um a
clesia
diei
ne ei
Quir
oper
dicit
tion
crede
re op
lum

quidem mihi fecisse ante Mariæ virginis
 matris Christi mortem non videtur, idq;
 mihi duros spero omnes, qui quantæ
 curæ ei illa fuerit confidrauerint, præser-
 tim cum à Christo sibi commēdata fuisse
 meminisset. Mariæ autem mortem quin-
 decimo anno post Christi ascensum acci-
 disse Eusebius in Chronicis auctor est. Sed
 de his hætenus. Ioannes quidē cum Ephe-
 si atque adeo in tota Asia verbū Dei præ-
 dicaret, Domitiano Vespasiani filio im-
 peratore, ab illo quartodecimo imperij
 anno, qui extremus fuit, vt etiam Hiero-
 nymus tradit, Epheso Romā accersitus,
 & ad portam Latinam in conspectu Sena-
 tus in dolium feruentis olei plenum mis-
 sus esse dicitur, ex quo saluus & incolu-
 mis sine vllō doloris sensu magna omni-
 um admiratione exierit. Hoc ita esse Ec-
 clesia declarat. quæ eo ipso die, id est, pri-
 diei Nonas Maij quotaennis sacrum solem-
 ne eius rei, & honoris illius causa agit.
 Quinetiā, eo ipso loco, ei templum miro
 opere ædificatum consecratumque esse
 dicitur: Domitianus, quem Ioannis ra-
 tione tā inusitate rei miraculo adductum,
 credere, eumque in primis colere & habe-
 re oportebat, non modo ei honorem vl-
 lum non habuit, verum etiā in proposito

traden-

tradendæ disciplinæ nostræ permanentē,
 contra imperium suum, in insulam Par-
 mos deportandum curauit. In ea Insula
 eo die quem Dominicum nunc etiam di-
 cimus, visio quædam ei oblata est, qua illi
 multa magnâq; mysteria patefacta sunt,
 vt ea cùm scripsisset, ad septē Asiæ Eccle-
 sias, Ephesinā, Smyrnensem, Pergamenā,
 Thyatiranum, Sardensem, Philadelphia-
 nam, Laodicensemque iussu Dei miserit.
 Illic autem annum vnum & eo amplius
 fuit. Nam quartodecimo Domitiani an-
 no eo in exilium missus est, & Ephesum
 Nerua imperatore qui Domitiano suc-
 cessit, quiq; biennium tantum vixit in
 imperio, rescissis Domitiani actis, magna
 cum gloria redijt. Cùm in urbem introi-
 ret, fortè Drusiana quodam mortua esse
 rebatur, vidua & nostræ disciplinæ parti-
 ceptis, & magnis virtutibus prædita, quæ
 eadem magno Ioannis desiderio teneba-
 tur. Propinqui illius omnes vt eum aspe-
 xerunt, Drusianam se efferre clamauerūt,
 quæ & eius præceptis monitisque paruis-
 set semper & ipsos aluisset, & desiderio ip-
 sius rāto flagrasset, vt ferè quotidie se ita
 eius videndi cupidam esse diceret, vt si il-
 li semel cum cōtingeret videre, a quo ani-
 mo hinc euolaret. Eum venisse, & illum

eam

eam iam videre nō posse. Itaq; rogare se,
 vtei subueniret. Ioannes illorum preci-
 bus ac lachrymis impulsus, & quōd Dru-
 sianam ipse vicissim charā habuisset, sem-
 per, ei vt surgeret, & domum ad instru-
 dum conuiuium iret, imperauit, cū hoc
 ei dixisset, Dominus Iesus te ab inferis
 excitet. Illa statim surgens domum, vt
 quod Apostolus iusserat faceret, propere
 ita cœpit, quasi non mortua, sed à som-
 no expergefacta videretur. Craton erat
 philosophus illis temporibus in magno
 apud suos honore & precio. Is fortè cū
 mundum cōtempnendum esse docere vel-
 let, duos adolescentes fratres admodum
 locupletes, suo sermone impulerat, vt to-
 tum patrimonium primū venderent,
 deinde ea pecunia quam magnam colle-
 gissent, gemmas aliquot quæ in precio es-
 sent, emerent, postremò certo quodā die
 palām in foro in conspectu totius popu-
 li eas frangerent. Quod cum Ioannes il-
 lac præteriens animaduertisset, accersuit
 ad se Cratonem, eiusque illum deuitiarū
 contemptum & dispiciētiā triplici ra-
 tione dānauit, primū quōd cū sermo-
 ne hominum laudaretur, diuino tamen
 iudicio vituperaretur & improbaretur.
 deinde quōd eiusmodi contemptio cū
 eam

eam vim non habeat, vt vitia curaret ani-
 mi, vana esset & inutilis, non secus atque
 medicina, quæ adhibita, morbum minimè
 curaret, postremò, quòd tum demùm di-
 uitiarum contemptus dignus laude glo-
 riaque sempiterna esset, cum quis vendi-
 tis suis omnibus, pretiũ pauperibus largi-
 retur, quemadmodum Iesus adolescenti
 cuidam dixisset, Si vis perfectus esse, vade
 & vende omnia quæ habes & da pauperi-
 bus. Craton adhæc respõdit. Si verè Deus
 esset magister ipsius, & vellet, quemad-
 modum dixisset, vendi omnia & erogari
 pauperibus, faceret ipse Ioannes, vt gem-
 mæ illæ quæ fractæ essent, ad pristinã for-
 mam integritatemq; redirent, vt quod ip-
 se aucupandæ auræ popularis causa fe-
 cisset, ille diuinæ gloriæ tribueret. Ioan-
 nestum collectis gemmarum fragmentis
 orauit, & tam integræ, quàm prius fue-
 rant gemmæ extiterunt. Quo miraculo
 Craton & duo illi adolescentes obstupe-
 facti, crediderunt, veditisq; gemmis pre-
 cium egentibus erogarunt. Idem cum to-
 tam Asiam religione nostra imbueret, à
 barbaris quos infideles vocamus seditio-
 ne concitata, in templum Dianæ pertra-
 ctus est, vt ei immolaret & sacrum face-
 ret. Ipse autem hanc eis conditionem pro-
 posuit

posu-
 fide
 crific
 Chri-
 toller
 maior
 essent
 orare
 nã sim
 stoder
 tum sa
 lum co
 prælio
 molest
 adijt, q
 ne ipsi
 set. Ille
 cundiã
 sto que
 pollici
 esse bu
 ret. Acc
 vt vidi
 tum,
 lio dete
 xit, qui
 hoc qu
 ad proc
 crimine

PERIONIO AVCT. 502

posuit, ut si illi Christi templum Dianæ
fide implorata euerterent, ipse Dianæ sa-
crificaret: sin ipse appellato inuocatoque
Christi nomine Dianæ templum funditus
tolleret, illi Christo crederent. Quæ cum
maiori parti placuisset cōditio, egressiqz
essent omnes è tēplo, vt primū Ioannes
orare cœpit, & templum corruit, & Dia-
næ simulachrum comminutum est. Ari-
stodemus autem quidem pontifex erat
tum sacerdotum, qui re cognita ita popu-
lum concitauit, vt vna pars cum altera
prælio decertare constitueret. Quod cum
molestè ferret Apostolus ad Aristodemū
adiit, quæ siuit que ab eo qua tādē ratio-
ne ipsius animum ita infestū plac. re pos-
set. Ille ita demum se & omnē animi na-
cundā ac ferociam deponiturum, & Chri-
sto quem Deum prædicaret, crediturum
pollicitus est, si venenum, quod daturus
esset biberet, nec ei quidquam mali affer-
ret. Accepit cōditionem Apostolus, quem
vt vidit Aristodemus tanta fiducia prædi-
tum, quo facilius eum a suscepto consi-
lio deterreret, duobus se daturum esse di-
xit, qui vt primum bibisēt, necarētur. Ne
hoc quidē Ioannē deterruit, Aristodemus
ad proconsulē veniens, duos petiuit, qui
crimine capitis damnati eiāt. Hi cum pri-

Y

mm

m̄m venenum biberunt, spiritum edide-
 runt. Ioannes autē poculo accepto cum
 signum crucis expressisset, magno forti-
 que animo cum totum venenum haufil-
 set, nihil mali sensit. Oēs mirari, Deum-
 que laudibus efferre, Aristodemus autem
 nondum sibi satisfactū esse dixit, nec ani-
 mo suo fatisferi posse, nisi eos ipsos, qui
 mortui essent, ab inferis excitaret. Tum
 apostolus ei tunicam suam tradidit dicitur,
 quam cū Aristodemus accipiens, que-
 reret, cur eā traderet, an eo pacto, ipsum
 facilius sibi assensurum putaret, ille quo
 facilius se victum fateretur, acceptam
 iussit mortuis adhibere, ac dicere se ab A-
 postolo Christi missum, vt reuiuiscerent.
 Quæ cū dixisset, statim surrexerunt.
 Procontul & Aristodemus vnā cām suis
 omnibus tam inusitatae rei miraculo im-
 pulsi, sacris disciplinæ religionisq; nostræ
 initiati sunt. Non erit alienum hoc lo-
 co aliquid commemorabile quod Euse-
 bius ex Clementis Alexand:ini libro quo-
 dam prolatum, de Ioanne scribit, expo-
 nere. Ioannes cum ex Insula Patmos re-
 uocatus esset, rogari solitus erat, vt fini-
 timas etiam ecclesias illustraret. In eo
 munere cū esset, ad quandam urbem ve-
 nit in qua omnib. peractis solemnib. infi-
 tuit

turis
 sto co
 cri ia
 ponti
 tus fu
 ius se
 xit. Il
 biturū
 sape
 fex ill
 cōme
 ad ex
 Tum
 haber
 ille vt
 beriu
 ruptu
 nihil p
 ret ac
 Primu
 appar
 fuito
 ad ma
 eum in
 equus
 cinus
 non &
 libent
 certan

turis, cum adolescētem quēdam bene affe-
 cto corpore formaq; elegāi, sed nimis a-
 cri ingenio præditū conspicatus esset, eū
 pontifici eius loci, qui paulò antè institu-
 tus fuerat, summo studio cōmendauit, cu-
 ius se rei testē & Deū & Ecclesiā habere di-
 xit. Ille omnē se curā diligentiamq; adhi-
 biturū esse promisit, Eadē cum Apostolus
 saepe dixisset, Ephesum reuertitur. Ponti-
 fex ille adolescētem sibi à tanto apostolo
 cōmendatū domi suæ aduocauit, erudiuit,
 ad extremū etiā salutarī aqua expauit.
 Tum verò paulò indulgentius & lenius
 habere adolescētem & tractare cœpit. Quod
 ille vt intellexit, cum æqualib. versari li-
 berius cœpit, quorum consuetudine cor-
 ruptus, voluptatisq; illecebris delinitus,
 nihil prius habuit, quā vt virtutes fuge-
 ret ac odisset, vitia sequeretur & amaret.
 Primum quidē eum conuiuiorum epulis,
 apparatusq; alliciunt, deinde nocturnorū
 futorum socium asciscunt, post etiā
 ad maiora flagitia pertrahunt. postremò
 eum ita illi instituunt & inficiūt, vt quasi
 equus fieni impatiens, nullum esset fa-
 cinus tantum, nullumque scelus, quod
 non & susciperet libenter, & perficeret
 libentius. Quinetiam se in eo genere
 certaminis præstitit, vt statim ei dis-
 cipulo

cipulo contigerit omnes magistros longè
 multumque superare. Quid multa? Eis au-
 ctor est, vt siue sicariorum, siue prædo-
 num ex se manum instituerent, cuius dñ-
 ce in se ac antesignanū fore profiteretur.
 Interea Ioannis rogatur vt ad illam ip-
 sam urbem veniret. Ad eam vt venit, com-
 positis confectisque rebus omnibus, qua-
 rum causa accessitus erat, pontificem adi-
 it, ab eoque reperit pignus quod apud il-
 lum deposuisset. Ille qui pecuniam à se
 repeti quam non accepisset, existimaret,
 primū mirari, deinde cum Ioannē eius-
 modi putaret, qui nec fallere sciret, nec
 quærere vellet, quod non tradidisset, stu-
 pore quodā hæreret. Ioannes, qui illū hæ-
 rentem animaduerteteret, reposcere se dicit
 eum adolescentem, quem non ita pridem
 illi maximo studio commendasset. Senex
 tum lachrymis profusus, cum mortuū ef-
 se dixit, quo aut mortis genere, cū roga-
 retur, Deo mortuū esse respondit, scelerat-
 um enim & facinosum euasisse. Eum
 latronū, & sicariorū ducē cum illis mon-
 tem quendam occupasse. Hoc nuncio ita
 perturbatus Apostolus fuisse dicitur, vt
 lacerata veste, percussoque capite cum in-
 genti gemitu, ei dixerit. O bonum animi
 tratis custodem. Statimque sibi equū ster-
 ni, &

ni. & ducem itineris dari iussit. Conscen-
 so equo, ad montem properare cœpit. Eo
 cum peruenisset, prædones qui in insidijs
 erant, eum occupant. Ille cum nec elabi ex
 eorum manibus, nec vsquam diuertere
 niteretur, magna tantum voce clamare
 cœpit, se de industria eo venisse tantum
 ad se ducem suum adducerent. Veniebat
 iam armatus ad certam vt sperabat præ-
 dam cum eminus agnito Ioanne, pudore
 prohibitus non est ausus accedere, sed
 quanta potuit celeritate, fugere cœpit,
 quem Apostolus subditis equo calcantibus,
 fugientem secutus, à tergo quærebat, quid
 fugeret conspectum patris filius, cur iner-
 mem senem armatus iuuenis, hinc bono
 animo eum esse iubet, spem ei magna
 reliquam etiam esse dicit: se præterea ra-
 tionem illius redditurum, & mortem
 pro illo libenter subiturum, quemadmo-
 dum pro nobis eã Deus perulisset. Itaque
 tantum insisteret, & crederet, se enim mis-
 sum esse à Deo. Restitit ille tandem, vul-
 tuq; demisso, primũ arma abiicit, deinde
 ingentẽ vim lachrymarũ profundere cœ-
 pit, postremo se ad pedes accedentis ad se
 apostoli misit: magno gemitu, suspirijs,
 lachrymis deniq; veniam precatur, cum
 interea dextram, qua multos se interfec-
 cisse

310 B. IOANNIS VITA.

cisse reputabat, occuleret. Apostolus iurissurandi sacramento veniam se à DEO impetraturum pollicetur, prouoluit, que eius pedibus, dextrā quam ille cædis conscientia quæ eum angebat, & torquebat, occulebat, osculans quasi pœnitētia iam expiatus esset, ad ecclesiā eum reuocat, & reducit. Tum verò crebris ieiunijs, precibus que vnā cū eo susceptis & seruatis, veniā quam ei pollicitus erat à Domino impetrare conatus est, admixtis interim crebris sermonibus consolandi causa, quibus efferatos mores leniebat: nec antè destitit, quàm eū omnino pœnitentia mutatum, & correctum, ecclesiæ præficeret. Hoc Ioānes facto suo docuit. Iquantæ curæ sibi esset peccatoris salus. Vt autē beneuolentiam peccatoribus qua nūis penè, ut ita dicam, desperatis ac comploratis præbebat. sic eis, qui Christianam religionem fidemque pertinaciter oppugnabāt, ita resistebat & aduersabatur, ut rei nullius cū eis societate coniungi vellet. Id quod Irenæus libri tertij tertio capite, vna in re tradidit, ex qua de cæteris coniecturam facere possumus. Scribit enim fuisse etiam tum, cum libros qui aduersus hæreses inscripti sunt, componeret, qui se à Policarpo Ioannis huius discipulo audiuisse di.

sedicerent, cum Ioannes ipse Ephesi ad
 balneas lauandi causa veniens Cerinthū
 hæreticum animaduertisset, eum re infe-
 cta: quā primū discessisse, quod vererī
 se diceret, ne balneæ, in quibus Cerinthus
 veritatis hostis esset conciderēt. Idem eo-
 dem & libro & capite ecclesiam Ephesi-
 nam à Paulo fundatam esse tradit. Ioan-
 nemque in ea vrbe & ecclesia vsque ad
 Traiani tempora remansisse. Eundemq;
 scribit eiusdem libri capite primo, extre-
 mo Euangelium suum tum scripsisse, cum
 Ephesi esset. Quanquam Dorotheus in ea
 est sententia, vt dicat Euāgelium ab eo in
 Patmo in sula scriptum esse, & per Caium
 Ephesi ab illo editum. Quæ autem ei cau-
 sa Euangelij scribendi post Matthæum,
 Marcum & Lucam fuerit, docet Hierony-
 mus. Ait enim eum scripsisse, vel quod tū-
 iam ortæ essent hæreses Cerinthiorum, &
 maximè Ebionitarū qui Iesum ante Ma-
 riam non fuisse assererent, ob eamque cau-
 sam à diuinitate coactum fuisse capere ex-
 ordium, vel quod cum trium quorum mo-
 do mentionem feci, Euāgelia euoluisset,
 probarit illa quidē, sed cum vnus tantum
 anni Christi res gestas, in quo etiam mor-
 tem perpeffus esset, expositas ab illis of-
 fendisset, ea sibi quæ ille superiorib. duo-

bus gessisset exponenda, commemorandaq; censuisset. Scripsit etiam tres epistolas, primam ad omnes Ecclesias, alteram ad quandam mulierem, quam dominam etiam vocat, & ad eius liberos, tertiam ad Caium. Eas Ecclesia vniuersa probauit. Ioanniq; Apostolo attribuit. De vita quam longissimā sanctissimamq; traduxit, diuturnitate, id est, quandiu vixerit, varia traduntur. Dorotheus quidem eum annos centum & viginti expleuisse scribit Communis nunc opinio est, eum nouem, & nonaginta vixisse. Nā ex eo quod Hieronymus tradit, eum octauo & sexagesimo post Christi mortem anno excessisse è vita, longam eius ætatem fuisse intelligimus: quā verò longa fuerit, planè non intelligimus, nisi quod minimum ad centesimum ferè peruenerit. Neque enim eum Christus tū, cum puer esset, delegit, sed maiorem viginti annis. De morte autē eius hoc ab ecclesia traditum accipimus, palām enim ac publicè in templis ante mille annos, quantum ex librorum antiquitate intelligi licet, canitur Is ergò paulò antè diem festum paschæ octauo & sexagesimo à CHRISTI morte anno, vt Hieronymo placet, Christum vnā cum condiscipulis visus est videre, aut vidit
potius.

potius inuitantem ipsum ad conuiuium suū, cui iam condiscipuli adhibiti essent. Quē ut vidit & auduit, passis manibus primum ei gratias egit quod ad se venisset, quem sciret maximo sui desiderio tenere: deinde eum obnixè rogauit, ut se ad epulas & conuiuium suum transferret, ut esset cum condiscipulis suis, cum quibus ipsum inuississet. Tum ei Christus pollicitus esse dicitur se ad diem festum paschæ, qui ad paucos dies futurus esset, esse venturum. Itaque ad eum se ipse compararet, terramque defodiendam curaret, in qua se ipse cōponeret, & inhumaret. Itaque Dorotheus ait Ephesi eum se ipsum Dei voluntati ac præcepto parentem sepelisse. Hieronymus autem eum ad urbem sepulcrum esse scribit. Quo autem modo, congruenter his quæ de Ecclesia paulò antè dixi, exponam. Die igitur constituto præscriptoq; à Christo, omnes eos qui sacerdotum ordinem explebant, conuocasse atque in specum se abiicisse dicitur, ac ac præcepisse, quemadmodum Gregorio Turonensi pōtifici; qui mille ferè ab hinc annis fuit, placet, ut se circumstātes humo contegerent. Quod eum factum esset, tantum ibi lumen repente extitisse dicitur, ut nihil præ eo omnes qui aderant, cernere

514 B. IOANNIS VITA.

possent. Eo autem subtracto ferunt cum in fossa quidnam reliqui esset scrutati essent, eos mannam tantum farinae candorem imitantem reperisse: eamque ex sepulcro illius sua etiam memoria manare solitam idem Gregorius scribit, quae eam vim haberet, vt per vniuersum orbem longe lateque deportata, medicinam aegrioum morbis afferret. Idemque auctor est, in cuiusdam montis, vbi proximi cacumine, quatuor parietes sua etiam memoria extitisse, intra quos ille semper populi peccatis Deum placare solitus esset. Quin etiam cum ad Euangelium scribendum eum delegisset locum, & illum petisse, vt nullus eo è caelo imber, quoad opus institutum absoluisset, descenderet, & miraculum illud ad suam etiam aetatem perseuerasse scribit. Augustinus autem explanans illius librum extremum, qui Euangelium inscribitur, commemorat, aetate sua famam constantem fuisse, in sepulcro eius terram sensim scaturire, & quasi ebullire solitam, quod quamobrem fiat, non audeat certum aliquid pronunciare.

VITA